

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců Mgr. Radovana Havelce a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce: **J. P.**, zastoupen Mgr. Martinem Pechem, advokátem, se sídlem Plzeň, Malá 6, proti žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje**, se sídlem Plzeň, Škroupova 18, o přezkum rozhodnutí žalovaného ze dne 3. 8. 2012 č. j. VVŽÚ/5829/12, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Krajského soudu v Plzni z 9. 1. 2014, č. j. 17 A 40/2012 - 38,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádnému z účastníků **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Dosavadní průběh řízení

Městský úřad Nepomuk rozhodnutím z 23. 5. 2012, č. j. DOP/456/2012-Bo, uznal žalobce (dále též „stěžovatel“) vinným z přestupku ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, pro skutek spočívající v tom, že „dne 24. 9. 2011 u domu č. p. 68 v obci K. dostatečně nezabezpečil svého psa (fenu) – teriérra, který následně pokousal na pravé noze H. V., X, která k domu přijela na jízdním kole. Zranění si vyžádalo ošetření a následné domácí léčení“. Za uvedené jednání uložil správní orgán stěžovateli pokutu ve výši 4.500 Kč, náhradu nákladů poškozené ve výši 13.485 Kč a paušální náhradu nákladů přestupkového řízení ve výši 1.000 Kč.

Odvolání stěžovatele zamítl žalovaný rozhodnutím z 3. 8. 2012, č. j. VVŽÚ/5829/12, Krajský soud v Plzni následnou žalobu stěžovatele proti tomuto rozhodnutí zamítl rozsudkem uvedeným v záhlaví.

Krajský soud žalobní námitky vyhodnotil jako totožné s odvolacími námitkami a s názorem, který zaujal žalovaný v napadeném rozhodnutí, se zcela ztotožnil; odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů považoval za dostatečně obsáhlé, srozumitelné, logické a výstižné.

Podle krajského soudu se výpovědi stěžovatele i všech svědků shodovaly ve vylíčení situace následující bezprostředně po pokousání psem. I když samotné pokousání viděli jen poškozená V. a její manžel, je podle soudu vyloučena záměna psa. Krajský soud má za zjištěné, že stěžovatel byl vlastníkem psa a odpovídal za něj. Podle krajského soudu (ve shodě s právním názorem Nejvyššího správního soudu dle rozsudku z 21. 12. 2007, č. j. 4 As 40/2007 - 53) není z hlediska znaků skutkové podstaty přestupku podle § 49 zákona o přestupcích rozhodné, zda k pokousání došlo na veřejné cestě nebo na soukromém pozemku stěžovatele; skutečnost, že pes pobíhal volně po pozemku stěžovatele, považuje krajský soud za dostatečně prokázanou shodnou výpovědí manželů V. Krajský soud je přesvědčen, že pokud by byl pes přivázaný v boudě-kolně, musela by poškozená nejprve tuto kolnu otevřít a psa chtít pohladit.

Podle krajského soudu provedl správní orgán relevantní důkazy (výpovědi všech zúčastněných na incidentu, listinné podklady, veterinární potvrzení i lékařské zprávy); žádné další důkazy stěžovatel ani nenavrh, mezi provedenými důkazy nebyly shledány podstatné rozpory. Krajský soud měl skutková zjištění správního orgánu za dostatečná a v souladu se zásadou materiální pravdy podle § 3 správního řádu. Krajský soud rovněž neshledal porušení vyšetřovací zásady.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

Stěžovatel proti rozsudku Krajského soudu v Plzni podal kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále též „s. ř. s.“).

Stěžovatel odmítl, že by měnil svou výpověď v průběhu správního řízení a ke kasačnímu důvodu podle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. namítl, že krajský soud nesprávně „*nějakým způsobem*“ hodnotil podání vysvětlení z 21. 2. 2012, které je procesně nepoužitelné. To podle stěžovatele znamená vadu řízení, které předcházelo rozsudku krajského soudu.

Stěžovatel krajskému soudu dále vytýká nezákonnost rozsudku z důvodu nesprávně zjištěného skutkového stavu v řízení před správními orgány/ § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s./ a na to navazující nesprávné posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení/ § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s./.

Stěžovatel poukazuje na ustanovení § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, které ukládá správnímu orgánu zjistit i bez návrhů dostatečné množství podkladů svědčící

pokračování

ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena, stěžovatel je toho názoru, že žalovaný postupoval v rozporu s tímto ustanovením.

Stěžovatel uvedl, že správní orgány obou stupňů nezjišťovaly, komu skutečně patří fena airdale terriera. Podle stěžovatele je ve skutečnosti vlastníkem této feny manželka stěžovatele, která uzavřela kupní smlouvu s chovatelskou BOHEMIA ERTIS. Stěžovatel tvrdí, že pokud byl on uveden jako vlastník psa ve veterinárním potvrzení o vyšetření psa, nemůže taková zpráva konstituovat právní vztah stěžovatele k této feně. Správní orgán měl ve věci provést takové důkazy, ze kterých by vyplynul skutečný vlastník feny, tím spíše, pokud stěžovatel správní orgán upozornil a předložil důkazy k tomu, že není vlastníkem zvířete.

Stěžovatel namítl, že nebylo dokazováno, zda poškozenou nepokousal jiný pes. Podle stěžovatele ze správního rozhodnutí vyplývají jen domněnky o pohybu feny po pozemku. Správní orgán neměl ani představu, kde poškozenou pokousal pes, jak vypadá kotec, ve kterém se měla nacházet fena, žádné důkazy v tomto ohledu ani nezjišťoval. Stěžovatel krajskému soudu vytýká, že výpovědi stěžovatele a jeho manželky označil za účelové a že rozhodl jen na základě pravděpodobnosti.

Stěžovatel uvedl, že poškozené přirozeně poskytl první pomoc tím spíše, že se jedná o jeho příbuznou. Až poté přišel na to, že tvrzená verze o útoku feny nemohla být pravdivá, jelikož fena byla v kotci se štěňaty. Stěžovatel je názoru, že je to správní orgán, který odpovídá za přesné a úplné zjištění skutečného stavu věci, za tím účelem si správní orgán opatřuje potřebné podklady pro rozhodnutí. Účastníci řízení mají právo navrhnout na podporu svých tvrzení důkazy, neučiní-li tak, nezavazuje to správní orgán povinnosti zjistit skutečnosti potřebné pro rozhodnutí. Podle stěžovatele bylo namísto aplikovat obecnou zásadu trestního řízení „*in dubio pro reo*“ - pochybnosti o spáchání skutku se vykládají ve prospěch obviněného.

Postup správních orgánů a rozsudek krajského soudu proto zakládá nezákonnost rozhodnutí ve smyslu § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Žalovaný setrval na svém rozhodnutí a ztotožnil se i s odůvodněním krajského soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Žalovaný v projednávané věci zjišťoval podklady k okolnostem jednorázového a krátkou dobu trvajícího útoku psa na poškozenou; Nejvyšší správní soud podotýká, že tento útok se uskutečnil mimo veřejnost a bez přítomnosti většího množství svědků. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je logické, pokud žalovaný v této situaci provedl dokazování a následné hodnocení těch důkazů, které s věcí zcela zřejmě souvisejí.

Nejvyšší správní soud ze správního spisu a z žalovaného rozhodnutí zjistil, že hlavními podklady pro zjištění skutkového stavu o útoku psa na poškozenou byla výpověď obviněného z přestupku a svědecké výpovědi poškozené, jejího manžela a manželky obviněného. Z rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný obsáhle věnoval právě

hodnocení výpovědí vyslychaných osob i hodnocení dalších důkazů (zejména dokladu o veterinárním vyšetření psa) a na základě toho učinil závěr o skutkovém stavu.

Ze žalovaného správního rozhodnutí ani z napadeného rozsudku přitom není patrné, že by krajský soud či předtím žalovaný ke svým závěrům dospěli na základě hodnocení podaného vysvětlení stěžovatele, nebo z něj snad dokonce vyvozovali závěry o jednání pachatele. Nejvyšší správní soud podotýká, že ani sám stěžovatel v námitce neuvedl, proč si myslí, že krajský soud takové hodnocení provedl.

Věrohodnost skutkového děje, jak jej žalovaný zjistil z výpovědí přímých účastníků události a z listinných důkazů, je dána především logickým sledem na sebe navazujících skutečností a dalšími vzájemnými souvislostmi – jsou jimi příjezd poškozené a manžela na místo útoku, vznik, průběh a okolnosti ukončení škodné události, poskytnutí první pomoci stěžovatelem a jeho manželkou, dokumentace a obsah lékařských zpráv o způsobeném zranění, identifikace útočícího psa poškozenou a jejím manželem, následné veterinární vyšetření útočícího psa. Podle Nejvyššího správního soudu je dále vyloučeno, aby poškozená, která s manželem k dopravě na místo stěžovatele bydliště využila jízdní kolo, vzhledem k charakteru způsobeného zranění a následné akutní potřebě lékařského ošetření utrpěla toto zranění jiným způsobem a na jiném místě než v místě stěžovatelova bydliště. Listinnými důkazy bylo prokázáno, že stěžovatel byl schopen na svůj náklad zabezpečit běžnou veterinární péči psa. V řízení bylo rovněž spolehlivě zjištěno, že stěžovatel bere psa na vycházky, pes se pravidelně nachází na pozemku stěžovatele, pes reaguje na povely stěžovatele. V tomto ohledu není proto rozhodné, zda byl útočící pes ve vlastnictví manželky anebo tvořil součást společného jmění manželů, neboť fena airdale teriéra nepochybně především náleží jako společník k domácnosti stěžovatele a ten sám je schopen vykonávat nad tímto psem dohled a obstarat jeho péči.

Nejvyšší správní soud je toho názoru, že bylo na stěžovateli (v procesním postavení obviněného), aby ke svým tvrzením navrhl provedení dalších relevantních důkazů, kterými by svou verzi (tj. že k útoku buď vůbec nedošlo anebo útok proběhl ze zavinění poškozené) před žalovaným obhájil. Stěžovatel však ani v kasační stížnosti neoznačil žádný důkaz, z něhož měl žalovaný dle jeho názoru vycházet a naopak se (ve shodě s ním jeho manželka jako svědek) omezil pouze na polemiku s výpověďmi poškozené a jejího manžela.

Stěžovatel s manželkou tedy v podstatě odmítají, že by jejich pes po pozemku volně pobíhal a napadl poškozenou, oba shodně tvrdí, že pes byl v kotci na řetězu a přistoupila k němu poškozená. Podle názoru Nejvyššího správního soudu by však bylo krajně nelogické, aby sama poškozená bez vyzvání chtěla na cizím pozemku vstupovat do prostoru k cizímu psovi, aniž by ještě předtím vyhledala svého bratrance, kterého především přijela navštívit. Verze obviněného stěžovatele a jeho manželky je naopak tedy nevěrohodná, neboť nezapadá do sledu událostí, je nepravděpodobná a Nejvyšší správní soud neshledal důvod pochybovat o skutkovém ději, jak jej z dokazování zjistil žalovaný správní orgán a poté i krajský soud.

Nejvyšší správní soud proto uzavírá, že žalovaný i za uvedených okolností opatřil pro své rozhodnutí ve smyslu § 50 odst. 3 správního řádu dostatečné množství

pokračování

podkladů. Nejvyšší právní soud postup žalovaného nepovažuje za vadný a neztotožnil se s namítanou vadou postupu žalovaného při zjišťování skutkového stavu.

Přestupek ublížení na zdraví z nedbalosti podle § 49 odst. 1 písm. b) zákona č. 200/1990 Sb., zákona o přestupcích, lze spáchat jak aktivním jednáním pachatele, tak opomenutím takového konání, k němuž byl pachatel podle okolností a svých osobních poměrů povinen. Pokud jde o identifikaci konkrétní povinnosti, kterou pachatel porušil, Nejvyšší soud vyložil (v souvislosti z hlediska společenské škodlivosti závažnější skutkovou podstatou trestného činu ublížení na zdraví podle § 224 odst. 1 trestního zákoníku), že porušením právní povinnosti z hlediska obecné odpovědnosti za škodu je i nedodržení občanskoprávní prevence podle § 415 zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník, které každému ukládá povinnost postupovat tak, aby vzhledem ke konkrétním okolnostem nezavdal příčinu ke vzniku škody. Její nedodržení představuje protiprávní jednání. (srov. usnesení Nejvyššího soudu z 27. 6. 2007, sp. zn. 8 Tdo 673/2007 a obdobně též usnesení Nejvyššího soudu z 14. 3. 2007, sp. zn. 8 Tdo 257/2007).

Nejvyšší správní soud je názoru, že stěžovatel spáchal přestupek opomenutím, když zanedbáním dozoru nad psem porušil právě zmiňovanou soukromoprávní preventivní povinnost, aby volně pobíhající pes nezavdal příčinu ke způsobení škody, tj. aby nezranil člověka. Požadavek na dodržení preventivní povinnosti je ve stěžovatelově případě naléhavější o to více, že pozemek nebyl v době spáchání skutku oplocen, přitom bezprostředně sousedí též s veřejně přístupnou obecní komunikací a nebezpečí obdobného útoku hrozilo i vůči osobám, které nemusely na tento pozemek přímo vstoupit. Stěžovatel si minimálně musel být vědom obecně známé skutečnosti, že pes může zaútočit na kteréhokoliv kolemjdoucího člověka a způsobit mu zranění, ale bez přiměřeného důvodu spoléhal na to, že se tak nestane. Rozhodující bylo, že ve stěžovatelových možnostech nepochybně bylo zabezpečit psa a ochránit společnost proti vzniku škody na zdraví útokem tohoto psa. Nejvyšší správní soud se ztotožnil se žalovaným, že stěžovatel jednal v nedbalostní formě zavinění, ačkoliv podle názoru kasačního soudu byla v jeho jednání naplněna vyšší míra zavinění – tj. nedbalost vědomá.

Ze všech výše uvedených důvodů se Nejvyšší správní soud neztotožnil ani s jedinou kasační námitkou a dospěl k závěru, že kasační stížnost proti napadenému rozsudku krajského soudu není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

IV. Náklady řízení

Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti vycházejí z ustanovení § 60 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Procesně úspěšná žalovaný právo na náhradu nákladů v řízení o kasační stížnosti neuplatnila a ani ze spisu náklady přesahující běžný rámec výdajů na administrativu nevyplynuly, Nejvyšší správní soud proto žalovanému náhradu nákladů řízení nepřiznal.

P o u č e n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 17. prosince 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu